

NASIL ANLATSAM BİLEMİYORUM

Nesrin ASLAN

Nasıl Anlatsam Bilemiyorum

İlkyar'ın taptaze bir gönüllüsü olarak ilk izlenime nereden başlasam nasıl başlasam bilemiyorum. Bu kadar yoğun duygular eşliğinde geçen o hafta sonu projeleri konuşurmuyor, yazdırmıyor sadece uzaklara daldırıp düşündürüyor. Düşüncelerin arasında kayboluyorsun...

Adil bir dünyanın olmamasına mı sinirlensem,
çocuklara "okuyabilirsiniz, yapabilirsiniz" diyen benim yetersizliğine mi utansam,
yoksa o pırıl pırıl çocukların sevgilerini, ilgilerini düşünüp
onlar gibi şen şakrak mı olsam?

Tam da Adana Aladağ'a giderken bu soruyu sordum kendime:
İlkyar gönüllüsünü bu kadar ona bağlayan, ondan koparamayan şey ne diye?
Çünkü yaşadığını hatırlatıyor projeler.
Yaşamın kendisini hatırlatıyor:
"Hey, sen! Boşu boşuna gelmedin bu dünyaya!
Yiyecek yemek buldun,
başını koyacak bir yuva buldun,
bitti bu kadar, deme!" diyerek vicdanını sızlatıyor.
"Seninle bitti mi sandın?
Daha dokunacak kalpler,

gidilecek bir sürü okul var, kalk!" diyor.

İşte, toplasan bir elin parmağını geçmeyen gittiğim o projelerde öğrendim ki bu çocukların bize ihtiyacı yok,

bizim onlara ihtiyacımız var.

Bu ülkenin onlara ihtiyacı var.

Etkinliklerde çocuklara söylediğim gibi biz sadece bir kalem uzatıyoruz onlara.

O kalemle hayatlarını da çiziyorlar,

kitap da yazıyorlar,

sınava da giriyorlar,

tez de yazıyorlar.

" İşte bunun kararını verecek sizlersiniz!" diyorum.

Ama gözlerinden belli,

hepsi o kalemi çok iyi amaçlarla kullanacak,

köylerinin dışına bir yol çizecekler,

belki de uzaya doğru çıkacak o yol,

neresi olur bilmem ama çok çok iyi yerler olacak!

Aladağ projesine giderken sanki ilk projemmiş gibi çok heyecanlıyım.

"Çok güzel olacak, çok güzel geçecek." diyordum sadece kendi kendime.

İlkyar minibüsüne binip memleketimin o güzel yollarından, dağlarından, barajlarından geçtikten sonra Aladağ Yibo'ya vardık.

“14 çocuk var toplamda.” dediler.

Keşke daha da fazla çocuk olsaydı diye düşünsek de bir çocuk bile yeterdi bize.

Sonra Hüseyin Hoca'nın sihir gösterilerini, sunumu izledik çocuklarla.

Sonra fark ettim ki ben çocuklardan da daha çocuk olmuşum.

Güldüm kendime.

Ertesi gün olduğunda çocuklar gelmeye başlamıştı.

Hüseyin Hoca'nın sunumundan sonraki edebiyat etkinliğimde tahtaya “eğitim” yazıp dilediğinizi yazın çocuklar dedim.

Yazdıklarını okuduğumda şaşırmadım, ama yine içim umut doldu.

Hepsi vazgeçmemek gerektiğini, çok çalışıp çok okumak gerektiğini, istersek her şeyi başarabileceğimizi yazmıştı.

İşte az önce bahsetmeye çalıştığım şey buydu: Çocuklar bunları zaten biliyorlar, bunları kabul etmeye ve bunlara inanmaya dünden razılar.

Bizler sadece bir hatırlatıcı oluyoruz onlar için.

Sonra başka bir sınıfta Yunus Emre vardı. Soruları karşısında ezilip büzüldüm:

“Nesrin abla makine yapıyorum, motoru yanıyor. Kablosunu kalınlaştırıyorum yine yanıyor, sen profesörsün, ne yapmam lazım? dedi.

Ah Yunuscuğum, keşke profesör olsam da sorunun cevabını bilsem dedim içimden ama “Koş dedim Yunus, bir ablamız makine mühendisliği okuyor, senin derdini çözeceğiz!” Umarım artık motorun yanmaz Yunus Emre. Hatta belki ilerde sen profesör olursun da motoru yanan çocuklara tavsiyeler verirsin.

Ertesi gün Kıcak köyüne gittik. Hep eski gönüllülerin anlattığı köyden çocuk toplama, camiye anons verme hikayelerini duyunca heyecanlanırdım.

Bu projede bana da nasip oldu.

Tabii keşke toplamamıza gerek kalmasa ama bunun heyecanı da bir başka. Köyde bir seferberlik oluşuyor. Gördüğümüz her çocuğa altın bulmuş gibi koşuyoruz, "Koşun etkinlikler yapacağız okulda." diyoruz. Bir çocuğun annesi "Gelmiş mi misafirlerimiz? Koşun, sarılın çocuğum, sarılın!" diyor.

Yurdum insanı diyorum gülümseyerek. Sonra anons yaptırmak için muhtar bulmaya çalışırken karşımıza bisikletli bir Utku çıkıyor. "Muhtar nerede?" diye soruyoruz, "Ben götürürüm sizi." diyor. O önde biz arkada yürüyoruz. "Daha var mı, Utku?" diyoruz. "Evet." diyor. Velhasılıkelam muhtara haber salınıyor.

Muhtar anons veriyor: "ODTÜ'den gelen öğrenciler okulumuzda etkinlikler yapacaktır, tüm çocukların katılması rica olunur." Tüylerimiz diken diken oluyor.

Döndük mü yine başa?

Toplasan 2 gün eder bunları yaşadığımız.

Ama hissettirdikleri bir ömüre bedel.

Ne yaparsanız yapın edinemeyeceğiniz güzellikte ve eşsizlikte.

Ben kalemim yettiğince anlatmaya çalıştım, ama daha neler neler var içimde...

Nesrin Aslan
Hacettepe Üniversitesi-
Almanca Mütercim Tercümanlık